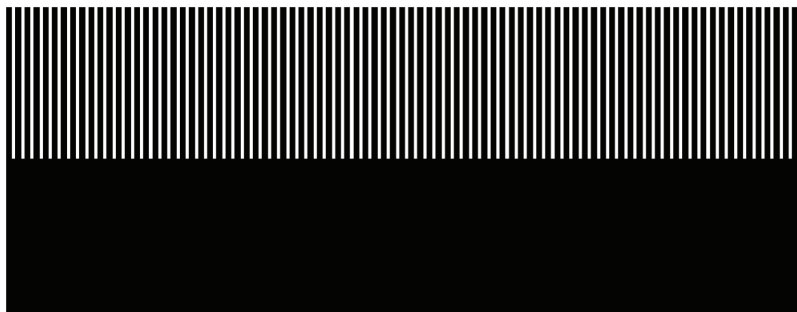

THE DEAD BEAT POET

Interview by Anna Kudron & Eszter Boldov
Photos by Richard Kovacs & Bureau New York

A berlini galériák szobrászait, festőit böngészve az ember szemében talán az olyan alkotón akad meg a legkönnyebben, aki láthatóan igyekszik kerülni a konceptuális narratíva ma legnépszerűbb anyagokban történő kifejezését. Vivienne Griffin védjegyei a GIF-ekre készített koreográfia, geometriai absztrakció, kinagyított angol nyelvi játékok festményként - a különböző műfajok szabad felhasználása, nyers, letisztult, minimál kommunikációs csatornák. Milyen egy művész útja az internettől a kőig, mi vonzza őt Ligeti György Kossuth-díjas magyar zeneszerzőhöz? Vivienne Griffin dublini születésű művésszel Londonban készítettünk riportot.

Upon looking through the sculptors and painters of the Berlin galleries, they are those kind of artists who catch one's eye, who openly tend to avoid the conceptual narrative's manifestations through today's most popular materials. Vivienne Griffin's trademarks are the GIF-based choreographies, geometrical abstraction, over-magnified English linguistic games - the free application of different genres, raw, cleaned-up, minimalistic communication channels. What's an artist route from stone to the internet, what draws her to György Ligeti, the Kossuth Prize winner Hungarian composer? We talked to Dublin-born artist Vivienne Griffin in London.

A szövegalapú munkáid a 'The Dead Beat Poet' címszó alatt futnak. Utal ez valamiféle különleges inspirációs forrásra?

Ez egy szójáték, a dead beat a társadalmi kívülállókra használt szleng, míg a beat poet az amerikai beatköltőkre utal. Ugyan a szójátékokat nem könnyű lefordítani, én sokat használom őket a szöveges munkáimban. Elírásokat, nyelvtani hibákat is használok, hogy a nyelvi szabályokkal játszjak, vagy épp áthágjam azokat. Épp írás közben bukkantam rá a jazz-beat költő Bob Kaufman műveire. Nagyon termékeny költő volt, de csak ritkán írta le a verseit, így felesége, Eileen Kaufman jegyezte fel azokat. Kaufmannak komoly kábítószeres periódusai voltak. John F. Kennedy meggyilkolása után pedig a vietnami háború elleni tiltakozásul némaságot fogadott. Amikor vége lett a háborúnak, az egy évtizedig tartó némaságát úgy törte meg, hogy besétált egy kávézóba és elszavalta az "All Those Ships That Never Sailed" c. verset. Elképesztően megrázónak találok a munkásságát, és verseinek a ritmusa nagyon erősen befolyásolta néhány hosszabb lélegzetű szöveges munkámat.

Szereted, ha könnyen értelmezhetőek a munkáid? Úgy értem, hogy egy szöveg önmagában gyakran megkapó lehet.

Azt szeretem, ha a munkáimnak van egy "belépőszintje", de ugyanakkor olyan referenciákat is tartalmaz, amelyek nem mindenki számára nyilvánvalóak, ezek főként történelmi utalások. Úgy gondolom, hogy mindenkinek megvan a képessége, hogy leszűrjön valamit egy műalkotásból, direkt vagy indirekt módon. Sose feltételezem, hogy a közönség kezét - akár jártas a művészetben, akár nem - fogni kéne a műtárgy mellett.

Szoktál aggódni amiatt, hogy mit szűrnek le az emberek a munkáidból?

Egyre kevésbé.

És az internetnek köszönhetően egyre több mindent szűrünk le. Mit gondolsz, ez az óriási mennyiségű információhalmaz hogyan hat a művészeti világra?

Az online, ideiglenes tartalmak túltelítettségére az én válaszom az volt, hogy olyan hagyományos anyagokhoz fordultam, mint a kő és a rajz. Egy olyan folyamatban akartam elmerülni, ami az időről mesél. A digitális felületek azt befolyásolják, ahogy a hangról gondolkodom, és ahogy az emberi hangot felhasználom a hangalapú munkáimban. Elektronikus hangmintákat készítek, és ezek adják a kontextust a beszédhez vagy a régebben használt, szöveget hanggá alakító szoftverekhez. Ez munkáról munkára változik.

Sarah Kane 4 48 Psychosis c. munkája egy érdekes választás.

Sarah Kane egy nagyon érdekes író, akkor robbant be, amikor még egyetemista volt. Másfél évvel azelőtt lett öngyilkos, hogy a 4 48 először került bemutatásra. Úgy olvastam el a darabot, hogy még semmit sem tudtam róla, de felfedeztem benne egyfajta fekete humort, ami hasonlított arra, amikor először

Your text based work runs by the slogan THE DEAD BEAT POET. Does this refer to a special inspiration?

It's a word play, dead beat is slang for a social dropout and beat poet references American Beat poets. Word plays don't translate very well, but I use a lot of them in my text pieces. I also use misspellings and grammatical errors to break/play with the rules of language. At the time of writing that I had just come across the work of the jazz beat poet Bob Kaufman. He was a prolific poet who rarely wrote down his poems, his wife, Eileen Kaufman, wrote them down. He preferred to spontaneously recite poems either memorized or improvised. Kaufman had suffered from serious periods of substance abuse. He also took a vow of silence for ten years after John F Kennedy was assassinated in protest of the Vietnam war. When the war ended he ended his decade of silence by wandering into a coffee shop and reciting a poem called All Those Ships That Never Sailed. I find his work incredibly moving and the rhythm of poems were influential on some longer text pieces I've been working on.

Do you like your work to be easy to understand? I mean, text based work can be kind of catchy.

I like my work to have a point of entry but also other references that not everyone will see, usually historical references. I think everyone has the capacity to derive something from an artwork either directly or indirectly. I never assume an audience (whether they are art literate or not) needs to be hand held through art work.

Do you worry about what people perceive from your work?

Less and less so.

And we are deriving more and more, thanks to the internet. How do you think this huge amount of information influences the art world?

My response to the over saturation of temporary content online was to turn to traditional materials and media like stone and drawing. I wanted to engage a process that spoke about time. Digital interfaces influence how I think about sound and the use of the voice in sound works. I make electronic sound and use this as a context for spoken text works or in the past text to voice software. It varies from piece to piece.

4 48 Psychosis by Sarah Kane is an interesting choice. (The robotic version of English playwright was used in the exhibition titled he Me Song for Now Here at Bureau)

Sarah Kane was a very interesting writer, she shot to fame when she was still at university. She committed suicide a year and half before 4 48 was first performed. I read the play without knowing anything about her and I found a dark humor in it similar to when I first read Waiting for Godot by Samuel Beckett. The play doesn't have explicit characters or stage directions so I put the piece through text to voice software. It was surreal to hear the computer generated voice have deeply existential

került kezembe Samuel Beckett-től a Godot-ra várva. A darabban nincs semmiféle konkrét utasítás a karakterekre vagy a színpadra vonatkozóan, úgyhogy egy hangszoftverrel olvastattam fel. Néhányan viccesnek találták, mások nyugtalanítóknak, vagyis igazi megosztó munka volt.

Ezeket a hangokat egy minimalista környezetbe helyezed... Mikor kezdett érdekelni a minimalista művészet?

Tony Smith munkái akkor keltették fel a figyelmemet, mikor a Hunterben, New Yorkban tanultam. Az egyik műve a Lexington Avenue-n van kiállítva, a Hunter közelében. Sikerült szereznem egy eredeti dokumentum-felvételt az installálás folyamatáról. A mű egy masszív fekete struktúra, és a látvány, ahogy egy darun átrepül a midtown fölött, nagyon megkapó volt. A minimalizmusnak az a történelme és hagyatéka befolyásolja a munkáimat, mely New Yorkban született egy meghatározott időszakban.

Milyen egyéb tapasztalatok hatottak rád inspirálóan?

Amikor tinédzserként először voltam a Tate Modernben, a New York-i élet, és amikor tavaly Izlandon voltam egy rezidencia-program keretében.

Fel tudod idézni az első olyan emlékedet, amikor készíted az érzést az alkotásra?

Tiniként sokat rajzoltam újságpapírra, és mindig írtam, de sose vettem semmit se túl komolyan.

Előfordult, hogy megkérdőjelezted, művész vagy-e?

Amikor először elkezdtem, nem szerettem magamat művészként definiálni.

Mesélj nekünk a legújabb, készülő kiállításodról!

Az új kiállításom egy performansz Litvániában két másik művésszel, Kaspars Groshevsszel és Cian McConnal közösen. A darab egy próbafolyamatból nőtte ki magát, amikor különböző módokat kerestünk arra, hogy hogyan tudnánk a digitálisan közvetített tapasztalatokat fizikai környezetbe átültetni. GIF-eket használunk a tánc egyes fázisaihoz, amiket digitális hangmintákból vett ismétlődő akkordok kísérnek. Nagy rajongója vagyok Ligeti Györgynek, a munkássága nagyban hatott a polifonikus akkordokra, amiken épp dolgozom most ehhez a darabhoz.

Gyűjtesz műtárgyakat?

Szoktam cserélni műveket. Van néhány szép festményem, pár kerámia és kis szobor, illetve sok hangfájl. A műgyűjtés számomra egy személyes élmény, mely kapcsolatok, helyek, idők lenyomatát hordozza.

A kiállítás a The International Contemporary Art Festival-on, a Survival K(n)it 7 keretein belül kerül megrendezésre Rigában, szeptember 4 és 20 között.

thoughts. Some people found it funny and other people found it disturbing it was a crowd divider.

You place these sounds in a minimal environment...When did you become interested in minimal art?

I became interested in the work of Tony Smith when I was studying at Hunter, in New York. One of his pieces is on Lexington avenue near Hunter. I got access to original documentary footage of the piece being installed. Its a monolithic black form and seeing it move through New York city, flying through midtown on a crane was a very evocative image for me. I was influenced by the history and legacy of minimalism born out of a particular time frame in New York and it informed my work.

What have been some of your other inspiring experiences?

When I first visited the Tate Modern as a teenager, living in New York and visiting Iceland last year for a residency.

Do you remember the earliest memory of wanting to create something?

As a teenager I made a lot of drawings on newspapers, I always wrote but I never took anything too seriously.

So did you ever doubt you were an artist?

When I first started I didn't like to call myself an artist.

Tell us about your newest exhibition!

My next show is a performance in Latvia with two other artists, Kaspars Groshevs and Cian McConn. The piece evolved from rehearsals when we were looking for a way to physicalize digitally mediated experiences. We are using GIFS as choreography for dances phrases and repeated live harmonies derived from digital sound loops. The only stage lighting in the performance will be from phones and laptops. I am a big fan of György Ligeti, his work has informed the polyphonic harmonies I am currently developing for this piece.

Do you collect art?

I trade work with people. I have some beautiful paintings, some ceramics and small sculptures, lots of sound files too. Collecting art is a personal experience for me connected with relationships, place and time.

Vivienne's new show takes place at The International Contemporary Art Festival Survival K(n)it 7, in Riga from 4 to 20 September.